

Paršat Vajera

17. chešvan 5769
15. listopad 2008
začátek šabatu: 16:01
konec šabatu: 17:10

Halachické časy
třilin 6:05 | východ slunce 7:16
konec šma 8:29 | 1. mincha 12:09
škia 16:17 | hvězdy 16:53

Šmílův DAF

Vajera v číslech

4. paraša v Tóře (z 54),
12. paraše v knize Berešit (z 12),
6 paršiot, 4 otevřené, 2 zavřené,
skládá se z 147 vět, 2085 slov a 7862 písmen,
druhá nejdelší paraša v Tóře (po Naso)
Sidra neobsahuje žádný příkaz

Alijot v kostce

Kohen: Bůh se Avrahamovi zjevuje (po Avrahamově obřízce). Tři hosté/andělé přicházejí Avrahamovi oznámit narození syna Jicchaka a zničení pěti měst (Sodomy, Amory...).

Levi: Sára nevěří, že ještě může porodit syna. Avraham smlouvá s Bohem a prosí o záchranu hříšných měst.

Šliši: Příběh Lotovy záchrany.

Revi: Zničení hříšných měst, Avraham se Sárrou se stěhuje do města Garar. Sára otěhotní a porodí syna.

Chamiš: Avraham a Sára se radují z narození Jicchaka. Sára požaduje zapuzení Jišmaela. Jišmael se žení s egyptskou ženou.

Šiši: Avimelech a Fichol vyjednávají s Avrahamem v Beer Ševě.

Švi: Nejtěžší Avrahamova zkouška – AKEDAT JICCHAK. Narození Rivky.

Haftara (Královská 2 4:1-37): Chudá vdova přichází o dva své syny. Elijahu oživuje mrtvého chlapce.

Židovská událost

Jeruzalémčané si zvolili sekulárního starostu. V obecních volbách získal sekulární Nir Barkat 52% hlasů, čímž porazil své soupeře. Je ovšem pravdou, že Barkata podpořili i „ortodoxní sionisté“ z Mařdal. Barkat porazil ultraortodoxního Meira Poruše o 9% a ultrapodivného Gajdamka rozdílem několika tříd. Zdá se tedy, že voliči slyšeli na ekonomická témata, která jsou v nejhudším z izraelských velkých měst více než palčivá (v městě žije asi třetina charedim a asi třetina Arabů). Mimochodem, telavivský starosta Ron Chuldaj obhájil svou pozici na dalších pět let.

A do třetice k volbám. V pražské ŽOP volilo přesně 500 členů (což je jen 27% oprávněných voličů). Ke zvolení stačilo 201 hlas. Většina 311 lidí hlasovala korespondenčně. Nejvíce hlasů získal Fr. Bányai (448).

Zdroj informací: ou.org, kaluach.net, jta.org

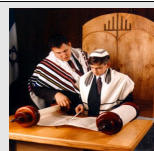
Zajímavosti z paraši

Ač v dnešní paraše nejsou žádné z TARJAG MICVOT (613 příkazů), dozvídáme se mnoho o vhodných MIDOT (způsobech chování). Nejprve o BIKUR CHOLIM, čili návštěv nemocných, a v zápětí o HACHNASAT ORCHIM – pohostinnosti. Praotec Avraham je pro nás dodnes vzorem této ctnosti. V Pirkej Avot se píše: „Mluv málo, ale konej hodně,“ čímž se Avraham jistojistě řídil, protože nabídl hostům/andělům trochou vody a nějaké pečivo, ale ve skutečnosti jim přichystal hory skvělého jídla. Mimochodem, vše, co poskytl Avraham svým hostům, později Bůh vrátil jeho potomkům i s úroky. Onu „trochu vody“ oplatil putující studnou a „trochu pečiva“ čtyřicet let padající manou.

Věděli jste, že...

... Bar Mícva (בר מצוה), v překladu synu příkazání, synu Zákona, jako rituál pochází ze středověku, v biblické době neexistoval. Dnes z různých důvodů mnoho židovských chlapců Bar Mícva nemá, to však neznamená, že by byli méně dospělí, či že by měli méně odpovědnosti než ti, kdo Bar Mícva „oslavili“.

vybráno z náhodného článku portálu www.doopravdy.cz/judaismus

Rozluštěte význam obrázků?

Rabbi Jonathan Sacks: Dítě jako zázrak

V srdci židovského bytí je ukryt zázrak. Je vyryt do prvních slabik naší historie.

První slova, která Bůh Avrahamovi řekl, byla: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a ze svého otcovského domu a já tě učiním velkým národem.“ O kapitolu dál mu Bůh slíbil: „Budeš mít děti, jako je prachu země. Tak jako nelze sečíst prach země, nebude možné spočítat tvé potomky.“ A o další dvě kapitoly později se můžeme dočíst: „Podívej se na nebe a spočítej hvězdy, pokud to dokážeš. Tolik budeš mít dětí.“ A konečně při obřízce Bůh řekl: „Tvé jméno bude Avraham, protože tě učiním otcem mnohých národů.“

Čtyři sliby. Avraham má být otcem velkého národa, početného jako prach na zemi a hvězdy na nebi. Má se dokonce stát otcem mnoha národů. A jaké je realita? Avraham má mnoho stád, stříbra a zlata. Má vše – s výjimkou dětí. Bůh mu slíbil velkou odměnu. Avraham dlouho pokorně mlčel, ale nyní se v něm cosi zlomilo a on řekl: „Bože, co mi chceš dát, když jsem bezdětný?“ První zaznamenaná Avrahamova slova Bohu byla slova prosby o děti. Prosba o budoucí generace. První Žid se bál, aby zároveň nebyl i posledním.

Pak se narodil chlapec. Sára dala Avrahamovi svou služebnou Hagar s nadějí, že jim porodí syna. Stalo se a syn dostal jméno Jišmael (Bůh vyslyšel). Avrahamovy modlitby byly vyslyšeny. Nebo si to alespoň myslel. Ale už v příští kapitole se naděje hroutí. Bůh říká Avrahamovi: „Ano, Jišmael bude požehnaný, bude otcem dvanácti princů a velkého národa. Ale nebude synem tvého osudu a jednou se od tebe oddělí.“ To Avrahama zabolalo. Prosil a později, když Sára Jišmaela vyháněla, nařikal Avraham pro svého syna, ale Boží rozhodnutí změnit nedokázal.

Bůh tvrdil, že Avraham bude mít syna se Sárou. Oba se smáli. Jakže? Oba jsme staří. Sára už byla dávno za menopauzou. Přesto se jim syn narodil a oni mu dali jméno Smíšek – Jicchak. Sára řekla: „Bůh mi přinesl smích. Každý, kdo o tom uslyší, bude se se mnou smát.“ A dodala: „Kdo by věřil, že Avraham se Sárou budou mít děti? A přesto jsem porodila ve svém stáří.“ Zdá se, že příběh má happy-end. Po všech slibech a modlitbách se Avraham a Sára dočkali syna. V tu chvíli přichází ledová sprcha, která mrazí i po staletích. Bůh řekl Avrahamovi: „Avrahame!“, a ten odpověděl: „Zde jsem.“ „Vezmi svého syna, svého jediného syna, Jicchaka, kterého

miluješ, a jdi do země Moria. Tam mi ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z hor, kterou ti ukážu.“

Avraham bere svého syna. Tři dny putuje, vyleze na horu, připraví dřevo, sváže syna, vezme si nůž a napřáhne ruku. V tu chvíli se ozve nebeský hlas: „Nevztahuj na toho chlapce ruku!“ Zkouška je u konce. Jicchak přežil.

K čemu ty sliby a zklamání? Proč vždy, když se vzedme vlna naděje, padá nenaplněná? Na co Bůh čekal? Proč Jišmael? Proč bylo nutné Jicchaka svázat? Proč si Avraham a Sára měli prožít muka představ, že jejich tak těžce vymodlený syn zemře na obětišti?

Naše tradice má mnoho odpovědí, ale jedna všechny přesahuje. Říká, že si ceníme právě toho, na co čekáme, vážíme si toho, co jsme málem ztratili. Život je plný podivností. Narození dítěte je zázrak. Právě proto, že je to tak přirozené, bereme to často jako samozřejmé. Zapomínáme, že příroda má svého architekta a historie svého autora.

Judaismus přežívá díky poznání, že život není samozřejmostí. Jsme národ zrozený v otroctví, abychom si vážili svobody. Jsme malý národ, abychom poznali, že skutečná síla nezáleží na množství, ale na víře, která vyžaduje odvahu. Naši předci si prošli údolím stínů smrti, abychom nezapomněli na svatost života.

Po celou historii si Židé vážili dětí. Vybudovali na nich svůj hodnotový systém. Našimi pevnostmi byly školy, naši vášní výchova a našimi hrdiny učitelé. Pesachová sederová večeře začíná dětskou otázkou. Na první den Nového roku nečteme z Tóry o stvoření světa, ale o narození Jicchaka (Sáře) a Šmuela (Chaně). Judaismus je zaměřen na děti.

To je důvod, proč na úsvitu židovské historie zkoušel Bůh Avrahama a Sáru dlouhým čekáním, nenaplněnou nadějí a obětováním syna, aby jejich potomci nikdy nebrali své děti jako samozřejmost. Každé dítě je zázrak. Být rodičem může být způsobem, jak se nejtěsněji přiblížit Bohu – stvořením života aktem lásky.

Ještě dnes, kdy mnoho dětí stále žije v hrozivé chudobě, bez vzdělání, kdy děti umírají bez lékařské péče jen proto, že ti, kdo jim vládnou, upřednostňují zbraně před blahobytem, zajímání rukojmích před stavbou nemocnic a válčení před starostmi o budoucí rozvoj země, zjišťujeme, že svět se z této základní lekce stále ještě nepoučil.

volný překlad z knihy O svobodě a náboženství
(P3K)